

Sygn. akt III AUa 1131/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 21 listopada 2012 r. sygn. akt IV U 245/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1131/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2002 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. M. prawa do emerytury. Organ rentowy stwierdził, że J. M. nie osiągnął wymaganego wieku 60 lat, nie rozwiązał stosunku pracy i nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony wnosząc o uchylenie decyzji w części dotyczącej stażu pracy w warunkach szczególnych i zaliczenie do tego stażu, pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy podniósł, że w myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem rozwiązania stosunku pracy. Warunki te powinny być spełnione łącznie. Wymagany okres pracy w warunkach szczególnych ustalany jest na datę 1 stycznia 1999 roku. Sąd zaznaczył, że obecnie ubezpieczony osiągnął wymagany wiek 60 lat do uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym. Mimo to J. M. nie spełnił wszystkich warunków zawartych w cytowanym przepisie. Jest w sprawie bezsporne, że do dnia rozprawy nie rozwiązał stosunku pracy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie. .

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca, zaskarżając go w całości, zarzucając: błędne przyjęcie, że nie spełnił wszystkich warunków zawartych w art. 32,33 39 ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ w dniu 1 grudnia 2012 roku otrzymał świadectwo pracy z którego wynika, że nie jest pracownikiem (...) spółka z o. o. w W..

Skarżący wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej, że w chwili obecnej spełnił wszystkie warunki zawarte w cytowanym przepisie i że uzyskał prawo do emerytury na mocy art. 184 ustawy o emeryturach i rentach. Do apelacji dołączone zostało świadectwo pracy wystawione przez (...) spółka z o.o. z którego wynika, że J. M. pozostawał w zatrudnieniu od 1.12.1994 do 1.12.2012 r., a stosunek pracy uległ rozwiązaniu na mocy porozumienia stron.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Zarzuty podniesione w apelacji są chybione. Nie jest sporne, że wnioskodawca urodzony w dniu (...) w dniu 7 lutego złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury, pozostając w stosunku pracy.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że brak jest podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (Dz. U. nr 162, poz. 1118 ze zm.) gdyż przesłanką nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych jest rozwiązanie przez pracownika stosunku pracy. Tymczasem J. M. pozostawał w zatrudnieniu zarówno w dacie złożenia wniosku, w dniu wydania zaskarżonej decyzji jak i w dniu wyrokowania przez Sąd I instancji

W stanie prawnym o obowiązującym w dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy rozwiązanie stosunku pracy było bezwzględny wymogiem przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W tej sytuacji skoro wnioskodawca w dacie decyzji ZUS oraz w toku procesu pozostawał w stosunku pracy, to zbędne było czynienie ustaleń, czy posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych.

O uprawnieniu do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze decyduje łączne spełnienie wszystkich warunków określonych prawem oraz stan wykazania tego spełnienia najpóźniej w chwili wyrokowania przez sąd I instancji.

Zgodnie bowiem z art. 100 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstaje z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. Wówczas też, na wniosek osoby uprawnionej, organ rentowy wydaje decyzję o przyznaniu prawa (art. 116 i 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Niespełnienie przez pracownika ustawowych warunków koniecznych

do przyznania świadczenia powoduje wydanie decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy pracownik nie spełnia chociażby jednego z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia. Nie jest też dopuszczalne w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości.

Rozwiązanie przez wnioskodawcę stosunku pracy po dacie wyroku Sądu I instancji, skutkuje możliwością złożenia przez niego ponownego wniosku o emeryturę, nie wpływa natomiast na ocenę prawidłowości orzeczenia Sądu.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.